ano nařízení o amnestii i tam, kde o amnestii rozhodoval soud, poukazuje stížnost do rozhodnutí tohoto na II. stolici. Že by však státní zastupitelství bylo ve smyslu předposledního odst. § 4 čís. 1 nař. ve prospěch stěžovatelův zakročilo, zmateční stížnost ani neuplatňuje, opak vychází zřejmě ze skutečnosti, že úřad veřejné obžaloby obžalobu podal a při ní až do konce přelíčení setrval. Nemohl proto soud nalézací, jakkoli mu nepříslušelo, by se o otázce, jsou-li tu podmínky amnestie, vůbec vyslovoval, stěžovatele z důvodu amnestie dle § 4 cit. nař. sprostiti, a bylo zmateční stížnost tohoto výroku se domáhající, jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 220.

Padělání chlebenek v úmyslu podvodném jest zločinem podvodu dle § 199 lit. d) tr. zák., při čemž jest lhostejno, použil-li jich pachatel sám či osoba jiná.

(Rozh. ze dne 26. června 1920, Kr I 191/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Františka P. do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 10. února 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 199 lit. d) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce dovozuje stížnost, že zjištěné jednání obžalovaného nestačí naplniti skutkovou podstatu zločinu dle §§ 197 a 199 d) tr. z. Pouhé padělání chlebenek není prý zločinem podvodu, není-li zjištěno, že se stalo v úmyslu podvodném, nebo že obžalovaný padělané lístky udával. Okolnost, že je udával jeho bratr, nestačí prý, není-li zjištěno, že obžalovaný na tomto udávání měl účast. Mimo to bylo by prý třeba, by jednáním obžalovaného byl poškozen buď stát nebo třetí osoba v konkretních, positivních právech. Soud zjišťuje však nejen, že obžalovaný chlebenky padělal, nýbrž také, že je padělal v úmyslu podvodném, t. j. aby uvedl v omyl zásobovací úřad ve svém bydlišti a tím poškodil stát v právu dohlédacím. Podvodný úmysl obžalovaného odůvodňuje rozsudek, jak již bylo uvedeno, tím, že mladší bratr obžalovaného udával lístky obžalovaným padělané, u pekaře a opatřoval za ně chléb. O totožnosti lístků padělaných s udávanými nemůže býti pochybnosti, neboť rozsudek se v tomto směru vyjadřuje zcela jasně. I když se v rozsudečných důvodech výslovně nepraví, že bratr obžalovaného udával padělané lístky k návodu obžalovaného, pokud se týče v dorozumění s ním, vyplývá to z rozsudečných důvodů v jich souvislosti. K naplnění skutkové podstaty stačí úplně, že obžalovaný padělal v úmyslu podvodném, a nepadá proto ani na váhu, udával-li nad to ještě lístky buď sám nebo prostřednictvím osoby třetí. Poškození konkretních či positivních práv státu nebo osoby třetí se ke zločinu dle § 199 d) tr. z. nevyhledává. Stačí, poškodí-li nebo může-li poškoditi pachatel svým jednáním účel, jehož se státní správa určitým dohlédacím aktem svým domáhá. To se stalo

v tomto případě tím, že padělané lístky umožňovaly koupi chleba osobě neoprávněné a byly způsobilé mařiti náležitou distribuci této potraviny, kterou stát v zájmu celku dle určitých pravidel provádí.

Čís. 221.

Vstříknutí látky, jež jest jinak způsobilým prostředkem k vyhnání plodu, do dělohy jest pokusem vyhnání plodu, třeba v konkretním případě nenalézal se plod v děloze, nýbrž mimo ni v dutině břišní.

(Rozh. ze dne 26. června 1920, Kr II 24/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Františky M. do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 16. prosince 1919, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou spoluvinou na pokusu vyhnání plodu ze života dle §§ 5, 8, 144 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje zmateční důvod § 281 čís. 5 tr. ř., poněvadž rozsudek neuvádí důvodů pro výrok, že stěžovatelce byly známy následky stříknutí lysoformu do rodidel těhotné ženy. Stížnost shledává tento nedostatek tím závažnějším, ježto se stěžovatelka hájila tvrzením, že vstříknutí lysoformu do rodidel těhotné ženy předsevzala jen proto, by ji uklidnila a se jí zbavila. Jest ovšem pravda, že rozsudek neodůvodňuje zvláště výrok stížností označený. Než výrok ten vložen jest jen mimochodem do odstavce důvodů, kde zabývá se rozsudek otázkou, možno-li mluviti o zločinném pokusu v případě, kdy šlo o těhotenství mimo dělohu, při čemž plod vůbec nemohl dospěti ku zralosti. Rozsudek již dříve zkoumal otázku zlého úmyslu stěžovatelčina, jež se ostatně neznalostí účinků své manipulace ani nedovolávala, a dospěl na základě uvedených jím výsledků trestního řízení ku přesvědčení, že stěžovatelka vedena byla úmyslem, aby plod vyhnala, by jej z dělohy vypudila. Za takového stavu věci nelze shledati zmatku v tom, že rozsudek zcela podružnou zmínku stran znalosti účinků prostředku, jehož stěžovatelkou, zkušenou porodní babičkou za účelem vyhnání plodu bylo použito, zvláště neodůvodňuje. Zmateční stížnost označuje dále výrok soudu z důvodu § 281 č. 9 a) tr. ř. zmatečným, ježto znalci zjištěná nemožnost, aby vstříknutím lysoformu do dělohy plod mimo dělohu se nalézající byl vyhnán, činí pokus absolutně nezpůsobilým a proto beztrestným. Než o nezpůsobilém pokusu možno mluviti jen tehdy, nebylo-li tu vůbec předmětu, proti němuž trestní jednání čelilo, aneb byl-li prostředek takový, že jím v žádném případě za žádných okolností zamýšleného účinku nemohlo býti docíleno. Byl-li tu způsobilý předmět trestního činu a měla-li nezpůsobilost prostředku důvod svůj jen v okolnostech konkretního případu, pak nelze uznati pokus beztrestným. Tomu však jest tak v tomto případě. Byť i plod nenalézal se v konkretním případě, jako normálně, v děloze, nýbrž v dutině břišní mimo dělohu, zjistil přece soud nalézací